

M. Madsen: Jeg er ikke saa ganske fornøjet med det Resultat, man her er kommen til, men jeg erkender med den sidste ærede Taler, at det er et saa betydeligt Fremskridt, at jeg ikke har turdet undlade at slutte mig dertil for dog overhovedet at faa begyndt paa at ordne de militære Hospitalsforhold her i Kjøbenhavn. Jeg ønsker imidlertid at fremsætte nogle Bemærkninger om disse Forhold for den eventuelle Fremtids Skyld, bortset fra, at jeg haaber, at det foreliggende Forslag, hvad jeg selvfølgelig maa anbefale, maa blive vedtaget og gennemført i Aar. Mit Hovedønske er nemlig det, at vi maa komme til et Fælleshospital for Hær og Flaade ikke alene for epidemiske Sygdommes Vedkommende, men for Hospitalsforholdene ganske i Almindelighed. At samle det hele vilde være en Fordel i hygieinisk Henseende saavel som i økonomisk, og først og fremmest en Fordel for de to Værns Læger som Helhed. Der har da ogsaa været almindelig Stemning i Udvalget for at gaa den Vej. Jeg mente som Følge deraf, at man kunde være naaet saa vidt, at naar man fik Pladsen dertil, kunde man enes om at projektere det fulde Anlæg og nøjes med foreløbig at bygge Epidemihospitalet, men derimod foretage de fornødne Grundforbedringer paa en Gang for det hele Kompleks. Det vil sikkert vise sig senere at blive en ret betydelig Udgift, som man nu ekstra kommer til, naar man skal udføre disse Grundforbedringer for det fælles Hospital. Imidlertid har Flertallet ikke ment, det var rigtigt paa det nuværende Tidspunkt at binde sig overfor en saa betydelig Sum, som det samlede Byggeforetagende vilde andrage. Efter de mange Udvalgsmøder, der ere afholdte, og de mange Forhandlinger, der ere førte, tør jeg gaa ud fra, at der isvrigt fra alle Sider er Enighed om, at Epidemihospitalet, som man nu søger ordnet, er ganske utilladeligt, men at man dog har ment, at Garnisonshospitalet indtil videre nok kan fungere, saaledes at man kunde overveje atter et Par Gange maaske, hvorledes man vil stille sig med Hensyn til Ordningen af det hele. Det forekommer mig at være et Tab, at Udvalget ikke har gjort dette Skridt frem og projekteret det hele, et Tab saavel økonomisk som hygieinisk. Men naar man nu vil gaa til at udføre det allernødvendigste, nemlig Epidemihospitalet, saa erkender jeg, at dette er et Forsøg, som man ikke paa nogen Maade bør sige nej til, da det maa betegnes som et betydeligt

Fremskridt. Derfor har jeg maattet forlade mit Grundstandpunkt og tiltræde dette for at faa noget ud deraf.

Men der er et Par Punkter, jeg gerne vilde berøre. Det første angaar Prisen. Nu er det gennem Konference med Ministeren blevet oplyst, at denne Pris er bleven tiltraadt af Ingeniørkorpset, der har udarbejdet Planerne, hvad jeg ikke vidste, da Regerings-Forslaget var til første Behandling, og hvad der heller ikke klart fremgik af de Skrivelser, der ere komne til Udvalget. Jeg mener, det er uheldigt at trykke Prisen saa meget, at man kommer ned under det først budgetterede Beløb. Imidlertid har jo nu den højtærede Krigsminister erklæret, at Ingeniørkorpset, der har udarbejdet Planerne, har kunnet gaa ind paa Prisen, og at han, er vis paa, at der kan bygges for den angivne Sum, og Ansvaret maa som Følge deraf falde paa rette Sted, hvis det ikke slaar til. For dette Punkt er jeg altsaa for saa vidt beroliget. Men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at jeg anser det for noget farligt at trykke Byggeforetager af den Art alt for stærkt, da Forholdet dog er det, at der i Udvalget ikke sad og heller ikke ret vel kan sidde Folk, som kunne overse alle de Forhold, der maa influere paa en stor Hospitalsbygning. Man maa væsentlig forlade sig paa de sagkyndiges Skøn, nemlig Lægernes og de bygningskyndiges.

Imidlertid, da man var kommen saa vidt, var der kun et Punkt, der kunde genere mig, og det var Søkvæsthusfonden. Jeg er villig til, da jeg ikke er nogen Tilhænger af at opretholde disse separate Skuffer, at inddrage dette og bygge i Fællesskab; men naar man ikke har villet projektere det hele, forekommer det mig rigtignok, at man skulde have ladet dette Fond staa urørt. Imidlertid kan jeg forstaa at ærede Medlemmer kunne ønske at faa denne Skuffe ophævet og derfor have forlangt en Del af Skuffen anvendt ved denne Lejlighed. Ogsaa dette kunde jeg for mit Vedkommende tiltræde, men jeg mener, det vilde været tilstrækkeligt, at man havde taget saa meget, at man dermed havde tilkendegivet sin Hensigt, nemlig at ophæve disse Skuffer, men derimod lod den overvejende Del blive tilbage, til man skulde bygge det store fælles Hospital. Det har man ikke villet, og jeg har ikke, da den højtærede Marineminister ikke skarpt har holdt fast ved sit Standpunkt — han vilde helst nøjes med 100,000, men han vilde nok ogsaa finde sig i, at det blev 200,000 Kr. — anset det for rigtigt,